

Grimm • Quentin Gréban

Blancaneige

bromera

Un dia de nevada, una reina es punxà un dit mentre cosia i li va eixir una gota de sang. –Oh, si tinguera una xiqueta amb la pell blanca com la neu, els llavis rojos com la sang i els cabells negres com la nit! –sospirà. Així va ser, i posà a la xiqueta el nom de Blancaneu. Però, ai! La reina va morir i el rei es casà amb una altra dona que no estimava Blancaneu. La nova reina tenia un espill que cada dia li deia que era la més bella, però un dia li digué que Blancaneu ho era mil vegades més.

Espantada, la reina cridà un caçador i li ordenà: –Porta-la al bosc, mata-la i porta'm els seus pulmons i el seu fetge.

Blancaneu suplicà al caçador:

–Deixa'm fugir, bon caçador, i no sentiràs parlar de mi mai més!
L'home es va entendre i la deixà fugir.

De tornada al castell, matà un porc senglar, li tragué els pulmons i el fetge i els presentà a la reina, que quedà convençuda de la mort de Blancaneu.

Mentrestant, en el bosc, Blancaneu corria sense descans entre punxes i pedres esmolades.

